

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXVII. Visiones, & doctrina, quibus ipsi Deus exposuit modum, quo
Ejusdem Majestas consvevit ducere animas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

stram, & statim agnovi ipsius vocem. Post hoc eam vidi cum multis Angelis, quæ mihi svavissimo vultu dixit: Amica, venio, ut tibi gratias agam pro obsequio, quod præstas Deo, & mihi, dum promoves devotionem Rosarij per eas corollas, quas das tuis proximis. In premium hujus obsequij tibi fero cœleste cimelium, per quod tibi communicabitur lumen, ut ad gloriam Dei bene procedas in dicendis & agendis rebus spectantibus ad ipsius honorem. Ego audiens hæc verba aspexi, quid haberet in suis sacris manibus, & vidi in ijs quandam veluti patenam, cui erat su-

perposita hostia splendens instar Solis: & cum illa præcessa Domina suam manum admiraret meo pectori, aperuit illud absque ullo dolore aut molestia mea, ac si difbularet quempiam thoracem, positóque intus dicto cœlesti cimelio, rursum eadem facilitate clausit. Tum mihi cum magna svavitate, & indicijs amoris dixit: Nunc vale amica; & comitantibus ipsam omnibus ijs beatis spiritibus, hi reversi sunt ad cœlum, & illa desit à me videri. Laudetur in æternum Deus, qui est tam liberalis in suis misericordijs.

Amen.

CAPUT XXVII.

Visiones & doctrina, quibus ipsi Deus exposuit modum, quo Ejusdem Majestas consuevit ducere animas.

Dicit doctrinam moralem, & p̄fissimas devotiones, qui us Venerabilis Maria nobis posset prædæsse, etiam qui fuerimus signes in cognitione, & frigidi in affectu, incipiens agere ait sublimiore genere eruditioris, quam Deus huic sue spōse, per visiones & verba manifestavit. Erit utilissima serio incipit in tib⁹ insistere via perfectionis, quin & Magistris corundem directoriis: solatium namque habebunt, dum hic usū comprobata videbunt documenta, que de isto arguento Sancti Patres, & Ecclesia Luminæ nobis conscripta reliquerunt. Prima hujus generis charta, in quam incido, est, ubi sic ait.

Dixerat quispiam Religiosus, servus Dei, Confessarius cuiusdam personæ virtutis, vivere eam internè multis à Deo præditam gratijs & favoribus, cum magnis affectibus & motibus suæ animæ, tenera devotione, atque amore sui Dei, & rebus hujusmodi, ita ut se vix inde posset abstrahere, aut ulli alteri rei impendere. Sustentabat ipsum Deus in hoc statu suis impenfis, id est in adversitatibus & afflictionibus, quæ in hac vita nequeunt defelicie, erat valde resignata in divinam vo-

luntatem, exercendo facile, & cum solatio virtutes. Placuerunt mihi principia spiritualia hujus animæ, in qua Deus pedem prius fixit amoris, svavitas, ac dulcedinis, quam timoris, ac difficultatum in exercito perfectionis; id quod denotabat indigentiam istius animæ debilis ac tenelle, atque adjutæ à sua natura. Expendenti hoc mihi coram Deo, dixit Ejusdem Majestas.

Adverte, Marina, cum hac, & quavis alia anima, quam in simili habeo statu, meo modo gero, quem tibi nunc dicam. Æternā mē sapientiā cognosco ex una parte naturam, propensiones, imbecillitatem; ex altera vero bonam dispositionem talis creaturæ. Incipio igitur illam educare instar matris ad ubera mea, sustento eam dulci latē, gesto in meis ulnis, nē pedes ipsius cesperent; blandior illi, mēque exhibeo benevolum, & omnia ad virtutem spectantia reddo facilia: atq; ita progradientur sinē defatigatione, & acsi portaret lecticā, omnem in me collocans suam confidentiam. Taliter ipsam educo, donec videam esse solidatam, ac radicatam in meo amore. Tum illam sensim sīne sensu incipio ablactare, & evolvere ē fascijs, ut jam comedat panem cū crusta,

suisque incedat pedibus, tametsi eam manuducam, non absque sustentaculo ambulatorio, ac dispono, ut te in tentatione difficultatum, afflictionum, obscuritatum, meæ absentia, sic sciat gerere, ut non exorbitet, aut perdat firmam in me fiduciam, audendo aliquid quasi proprijs virtibus, & laborando, me ipsi præbente auxilium, quod ei non potest deesse, quando teruncium sui liberi arbitrij ditigit ad omnia meæ voluntati conformia, mearumq; legum observationi, non volendo, vel desiderando, quamvis à me profecta solita.

Postquam anima jam ad hunc statum pervenit, incipio illam aliter tractare, ut pote quæ talem à me acceperit virtutem & generositatem, ut jam æquis possit ludari virtibus cum suis hostibus, quantumvis sint fortes & ferociæ, eosque subjugare, & sibi subjicere, referendo de ipsis felicem victoriam, & stupenda ac mira in obsequium meum operari. Quia namque me sibi levit devincere, bene respondendo meis vocationibus, adeò ut se mihi totam submitat, ad exercenda opera charitatis, & procurandum bonum animarum, constituit se quodam modo murum fortè inter me, & meum populum, ut avertat indignationem, & penas à mea Justitia irrogandas, dicendo mihi pari demissione, ac animositate: Hoc non fiat, mi Deus, non fiat; mihi sunt priùs infigendi iétus tuæ iræ, quam populo tuo Christiano. Dum pertinet ad istum statum, laudat me & benedicit ex corde, contestando serio, meam esse, & non suam, omnem virtutem & generositatem, quam ipsis largior ex infinita mea bonitate. Agnoscit, & absque omni dubio credit, quod ex ipsis non sit ad quidquam utilis ac idonea, quodque illius miseria, fragilitas, inopia, & mala dispositio ad accipienda mea dona, sit velut infinita, atque puteus carentis fundo, ubi nunquam potuerit figere pedem. Hunc in modum, & in hoc statu ascendit gradatim, & crescit in admirandis virtutibus, donec perveniat ad culmen altissimæ perfectionis & amoris divini, in eo gradu, quem ipsis à mea æternitate decrevi.

Tales sunt, Marina, via & status, quibus communiter duco animas, donec ea constituam in apice perfectionis, si me norunt sequi, séque mihi integrè offerre, ita ut nè minimam retineant atomum proprieæ voluntatis, semper adhærentes perfectæ observationi, non modò meorum præceptorum, sed omnium quoq; Evangelicorum meorum consiliorum. Quanquam verò ha sunt meæ viae convergunt, in perducendis animabus ad dictam perfectionem; pro mea nihilominus summa sapientia multas habeo extraordinarias, tametsi omnes ab hac dependentes regula (nullam autem extra ipsam) quod in omnibus, & per omnia debeant defere, in modicis & magnis, suam propriam voluntatem, ut meam perfectissimè sequantur. Nunc vale.

Qui perspectum habuerit, quod docet scriptura, & Sancti hac de re scribunt, clara zdebit, dictatum hoc à DEO fratre venerabilis Marine admirabile compendium omnia, quæ reperiuntur in sacra libro, profixa ad instructionem, pro tanti momenti materia. Simili doctrinâ ipsam Divinis Majestas alii eruditivit, non solum per verba, verum etiam symbola, que sic recenset.

Decimâ tertâ Septembri, anno trecentesimo vigesimo quinto, Deus me in quadam visione docuit vias, quibus pias animas ducit ad perfectionem, & finitammodi. Dum Ejus Majestati exponet affectus meæ animæ, cum magna meæ misericordia agnitione, & eorum, quæ ex me ipsis habeo (unde oriebant illa vehementia desideria, quibus anima extenuans solet suam quandam sentire afflictionem & molestiam, quæ malè verbis explicatur, quævis bene ab ipsis intelligatur, qui haec via prerediuntur) vidi Personam Iesu Christi Domini nostri, qui mihi dixit: Anima, tu fatigata, veni mecum, & quiesces; neque sine mora fui ducta ab ejusdem Majestate ad ripam lati & profundi fluvij, licet non aquæ rapacissimè currenter. Hic malexit, ut transirem, se enim velle videbatur, quâ eos fluctus eisdem transire, incedendo sola; utque figerem passus in luminibus, quæ esse vilia, & quæ

securè ad alteram ripæ partem possim transire.

Accinxì me ad transitum, & quamprimum elevavi pedem, ut eum ponetem in aqua, conspexi lumen instar stellæ, quam calcavi, & illa me sustentavit, nè mergerer. Deinde verò alterum fixura pedem, vidi aliud lumen simile priori, atque taliter per totam magni illius fluvij superficiem ficebam pedes in luminibus, eum in modum, quo in parvis rivis poni conservaverunt lapides, ut transeat, & comitante me Sancto Angelo meo Custode perveni usque ad extremitatem fluvij in parte adversa.

Quando egrediebar, vidi in ripa arduum, ac difficilem ascensu clivum montis, & ignorans, quā illum deberem concendere, verti me ad meum Sanctum Angelum Custodem, ut me dirigeret. Ipse mihi ostendit, quā esset ascendendum, & vidi in ea parte arbustulas floridas, aspectu jucundissimas, quarum ramis adhærendo ascendi usque ad verticem montis. Ibi rursus conspexi Iesum Christum Dominum nostrum, qui me duxit viâ planâ & brevi, quam deinde subsequebatur descentus ad aliud flumen, quod facillimè pertransivi, quia me ipsem Dominus ex sua bonitate est comitatus. Ex eo egressa perveni ad pulcherrimum & amoenissimum pratum, ad quod se contulit ingens multitudo Angelorum ex celo, & animarum beatarum, quæ omnes erant speciosissime, ac plenæ gaudio & gloriâ: atque multi ex ijs Angelis, assumptis instrumentis musicis, cœperunt illis personare, & canere melodiam verè cœlesti. Mea anima replebatur ineffabili solatio, voluiséisque cum Sancto Petro dicere, ut ibi maneremus, in tam felici loco. Verum, postquam longo tempore (nescio quamdiu) fui fructu eâ musicâ, & sanctâ societate, ducta sum ad cœlestem Jerosolymam, ad illum locum, in quo ante paucos dies singularem acceperam gratiam, de qua alibi differui, & in cœlestibus quibusdam gradibus, in Sanctorum Angelorum brachijs constituta, fui in magnam rapta ecclasiam. Interea super me cœpit eadere copiosa & favissima pluvia

margaritarum, unionum & gemmarum, quibus tota cooperiebar, atque in eo quasi somno spirituali & raptu Divina Majestas mihi contulit altissimam cognitionem bonorum, quæ reposita habemus in Christo Domino Redemptore nostro, & quomodo propter ipsius merita ducamur per viam hujus mortalis vitæ, ut transeamus ad æternam, qualiterque cum gratia, quam ille nobis est promeritus, vincamus difficultates viz, donec adeamus possessionem beatitudinis.

Post hunc raptum mihi Deus dignatus est significationem cœterorum omnium, quæ videram & pertransiveram, distinctius explicare, sequentibus verbis: Primus fluvius erat symbolum tentationum & molestiarum hujus vitæ, lumina verò in eo apparentia, per quæ ille firmabatur, sunt ea, quæ Deus animæ communicat, tam interna, quam externa scripturarum, Magistrorum, & Confessariorum, quibus habitus anima cautè & solicite procedens, quamvis difficiliter ac periculose, adjuta à suo Sancto Angelo Custode, pertransit omnes illos fluctus, quin submergatur.

Mons arduus post hunc fluvium, sunt graves difficultates, quas pia anima sentit, ut ascendat ad perfectionem, etiam post perellas varias tentationes, & corporales ac visibiles afflictiones. Arbustula floridæ sunt veritates, quibus anima inhærens confortatur ad ascendendum, accedente insuper spe consequendorum bonorum, quæ desiderat: & hæc spes significabatur floribus dictatum arbustularum.

Via plana, est quies spiritualis, quam anima interdum experitur, quando visitatur à Deo, & quæ brevi solet durare tempore, quemadmodum etiam exiguum fuit spatium viæ planæ, quæ sum ducta.

Desensus, & alter fluvius significabat, quod in hoc statu, etiam si anima aliquam patiatur afflictionem, hæc tamen sit similis illi, quam sentit is, qui descendit ex monte, quod fit cum modica molestia & fatigatione: omnésque internarum, aut visibilium tribulationum fluctus concitari solitos, Deus complanet, qui lecuram reddit, atque comitatur animam.

Amœ-

Amoenissimum pratum, cœlestis musica, & beata cœlestium Palatinorum societas, significabant conversationem, quam animæ, quæ pertingunt ad hunc statum, habere conservaverunt cum incolis cœlestis civitatis, familiariter cum ipsis agendo, affluentes in hoc fortunato consortio savissimis delicijs, & aliquid de eo percipientes, quo ipsis perfruuntur, ex præsentia, & clara visione Dei.

Ascensus ad cœlum, & ille somnus spiritualis, quo ibi fui consopita, denotabat effectus remanentes in anima ex ea familiaritate: quia ascendendo per contemplationem ad cœlum, cognoscit eisdem bona, & authorem, à quo obtinentur, qui est Christus Dominus noster: unde oritur estimatio, gratiarum actio & amor, ceterique affectus, quos inter anima conquiscit in unico desiderio, magis ac magis se se uniendi suo Deo, absque inquietudine ac turbatione, quam curæ humanæ solent efferre. Laudetur Divina Majestas in æternum. Amen, amen.

Alijs duabus occasionibus Deus ipsam docuit regiam, & veram viam, quâ ascenditur ad contemplandam Divinitatem, esse considerationem pretiosissime humanitatis Christi Jesu delicij nostri. Refert Ven: Marina, que evenerunt, hunc in modum.

Sextâ Martij, anno sexcentesimo vigimo septimo, yidi Sacratissimam Personam Jesu Christi, qui me perbenevolè vocabat, dicendo: Veni Anima, veni huc, & quietes. Mi Domine, ajebam ego, apud tuos pedes per omnem vitam meam volo manere. Fui drepente ducta ad locum, in quo Eiusdem Majestas sedebat, & flexis genibus acclinavi caput ad genua illius summi Domini, obdormiens somno spirituali, in quo (itâ id meæ animæ vivaciter representabatur) me sensi concidere quasi mortuam ad pedes Divinæ Majestatis. videbar mihi esse tota ibi, corpore & animâ. Tum Dominus præcepit meis Dominis Angelis, ut me erigerent, quod cùm illi sacerdent, idem Dominus imposuit suam sacratissimam manum meo capiti, & sic mihi fui restituta. Postea in momento sum ducta ad immensam altitudinem, ubi

mihi fuit data tanta notitia Essentia, attingitorum, & magnitudinis Dei, ut nullam eâ majorem meâ vitâ habuerim. Redi deinde ad me, & reperi me in meo angulo: ubi, dum considerarem illud mysterium, & quid posset significare, quia id non poteram intelligere, Divina Majestas, quæ mihi per suam misericordiam non negat lumen in his dubijs, mihi dixit: Ecce, inves considerationes, & delicias cognitiones meæ humanitatis, comparatz cum ipsis, quibus cognoscitur mea Divinitas, sunt tam imperfectæ, quam ea, quæ parente, comparata cum illis, quæ hac sunt prædicta. Ex cognitione tamen humanitatis ascenditur, ad cognoscendam meam Divinitatem, itâ ut illa tunc veluti soporante emoriatur, haec verò qualis viglet ac vivat. Hoc te volui docere. Id mihi fuit dictum à Domino, qui sit benedictus. Amen.

Aliâ vice, 6. Maij, anno sexcentesimo vigesimo octavo, dum graviter affligerer, obvehementes effectus, & ardenter desideria, quæ mihi dantur à Deo, ut procreem bonum meorum proximorum, praeterea tam calamitosis temporibus, ducta fui à meis Dominis Angelis, ut me (ajebant ipsis) aliquantum refocillarent, ad magnâ fluvium, qui, contrâ quam hic fieri videmus, videbatur suisum versus fluere. Aquâ illius erat clarissima & admirabilis, profunditas exigua, quæ, judicio meo, non superabat medium ulnam, & fundum, quod percurrebat, totum confabat quæ ex auto, margaritis, & pretiosissimis lapidibus. Ego ibam nudipes, & mei Domini Angeli me duxerunt per hunc fluvium, modò intrâ aquam, modò supra illam: scilicet autem sequens aquam ambularem sussum, magnam nihilominus sentiebam frumentum, & facilitatem. Taliter me duxerunt usque ad portam cœli, & thronum Agni Jesu Christi delicij nostri, ex quo egrediebatur, & ubi suam ille premis fuius habebat originem. Postquam intraveri, Dominus mihi dixit: Bene venisti, Anima, veni, & respirabis à tuis molestijs ac afflictionibus. Eodem autem momento idem Dominus Omnipotens mihi

sibi animam uivit, omnésque ipsius potentias quām arctissimè: ubi diu sum frumenta bonis & notitijs ineffabilibus, quæ nec enarrari possunt, neque concipi; & remanente ibi superiore parte meæ animæ, quando milia postea fui reddita, me inueni in meo angulo. Interrogavi deinde, morta ab eodem Domino, Ejus Majestatem, quidnam illud mysterium significaret, responditque mihi ita: Fluvius ille tam pellucidus & glorioſus, per quem ascendisti, est sanguis Agni CHRISTI JESU, veri Dei & Hominis, stupenda verò dixit, quas in eo vidisti, sunt virtus, ac thesauri illius pretiosissimi sanguinis. Venisti per flumen, quia qui in solida & vera contemplatione frui voluerint unione Divinitatis, debent intrare per considerationem passionis ejus ac mortis, & sanguinis effusi pro ipsorum redēptione. Benedictus sit iste Redemptor noster, quiet vita, veritas, & via, quā securè ascendimus ad Divinitatem. Amen.

Ex omnibus, que in presenti capite, & multis antecedentibus vidimus, clare cognoscitur, quomodo Deus Dominus noster sensim sine sensu elevet animas ad maiorem ac maiorem perfectionem, non limitando suas misericordias, nisi ipsa terminum sibi presagiant sui conatus, ad se disponendas, & suā pigrisiā ac sociordiā obicem ponant influxui liberalitatis Dei, à quo sunt create capaces, ut immensos possint consequi thesauros. Clariū tamen idem patebit ex eo, quod huic Virgini cum Deo evenit feriā secundā, septimā Septembri, anno sexcentesimo vigeſimo ſexto. Narrat eventum taliter.

Feriā secundā abrepta ab ijsdem affectibus, quemadmodum toties aliās, quibus exopto solidè adhærere Deo, absque impedimento creaturatum, petebam id quām vehementissimè ab eisdem Majestate, dicebāmque illi inter alia: *Cor mundum crea in me Deus, & spiritum rectum in nova in visceribus meis.* Quia motivum horum desideriorum erat, ut totum cor meum traderem Deo, nihilque creatum ipsi adhæresceret, ideo subjungebam: Utinam, Domine, me duceres ad remotissimum quempiam montem! Interea audi-

Vita Mar. de Eſcob. Pars II.

vi Dominum, qui mihi respondebat dicens. Fiat ita, per me vel maximè licet, veni mecum, & hoc ipso momento me duxit ad montem altissimum, ubi dum versarer cum DEO in summo gaudio, & quiete verè divina, vidi drepente illic fuisse accensum ingentem ignem, qui eum montem undeq̄ue circumdabat, & invaleſcens appropinquabat loco, in quo eram cum DEO. Hoc viſo ceepi exclamare ac dixi: Libera me, mi Domine, ab hoc discriminē, ecce enim comburat. Divina Majestas id dissimulavit, & ille ignis me undique correptam vi quām potente & efficaci, tam ſuavi & jucundā, totam penetravit, atque viſa mihi sum fuſile ab eo immutata, & penitus purgata, ſicut ſi hīc injiceretur in ignem vas rubiginosum, cujus flammā purificaretur. Videlis me taliter constitutam, conversa ad Dominum dixi: Verè, mi DEUS, necesse est, ut valde ſim mala, cum tanto ſit opus igne, ad expurgandam & mundandam fæditatem meorum peccatorum. Divina Majestas, quæ meam animam, dum hæc fierent, habebat in suis brachijs, mihi respondit: Anima, tantum perfectionis, atque donorum meorum potest creature rationalis obtinere, ut, licet plura ac plura affluerint, ſemper tamen fit capax majorum augmentorum, ſemp̄erque majores illi poſſim conferre gratias, dummodo ipsa magis ac magis ſe dilponat, bene utendo acceptis. Et verò hoc in te nunc ſum executus, non ut te purificarem ac mundarem à tuis peccatis, cum jam ſis munda, ſed ut amplius perficerem dona, quæ tibi contuli, & antiquiora redderem beneficia tibi à me præfta.

His verbis dictis, me Dominus ita comparatam tulit in suis brachijs ad meum cubiculum, collocānque me ibi, prætulit ac ſi rediturus eſſet ad cœlum. Ego videlis me ab eo deferi, ceepi illum ardentibus affectibus rogate, nè abiret, dicebāmque ipſi: Ah, nè me deferas, mi Domine, nè me deferas; nè discedas, per temeritatem te oto. Divina Majestas simulabat, ſe velle abire, & ego perleverabam obſermando, nè abiret. Dominus videlis meam

Tt per-

perseverantiam dixit mihi: Quamdiu ergo me vis h̄ic manere? Tum eo affectu, quem mea anima, ex divina bonitate, habet adeò radicatum, ut nihil aliud velit, quād quod vult Deus, ipsi respondi: Mi Domine, quamdiu volueris. Divina Ma-

jestas autem mihi dixit: Pollicor tibi quōd propter hanc resignationem in meam voluntatem, nunquam sim à te recessurus. Ita cessavit mysterium. Sit hic Dominus in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XXVIII.

De cura, quā tales animæ à DEO ducuntur.

Idimus vias, quibus Divina Majestas dicit animas, donec eas collocet in culmine perfectionis: videamus nunc, quād sollicitac atenē ducat, & quasi ex ipso ventre matris specialissimo affectu observet illas, quas destinavit ad descendendum tam altum gradum; ac deinde mulio amabiliori & vigilantiore circumspectione provebat, quād ullus amantissimus pater, deducendo charissimos filios ad portum. Id intelligetur ex modo, quo curam gessit hujus Virginis, qualēm ipsa nobis descripsit in prolixa visione, quam habuit mente Novembri, anno millesimo sexcentesimo vigesimo quarto, subi recenset sequentia.

Dum conservatæ meæ vacarem orationi, valde mihi metuens ob meos defectus, abrepta à vehementi affectu, dixi Divinæ Majestati: Mi DEUS, & mi Domine, propter quod peccatorum meorum, quæ adversus te commisi, mereor infernum? & quali tue bonitatis impulsu me ab eo liberavisti? Divina Majestas mihi statim gravissimam affabilitate respondit, dicendo: Veni tecum, Anima, & videbis. Extinui nonnihil ob hoc responsum, & aliunde magnam concepi confidentiam erga Divinam bonitatem. Hunc meum, nescio qualem, timorem à me DEUS abstulit, duxitque me in spiritu, & ostendit mihi quandam locum inferni, unā cum ijs, quæ ibi aguntur. Constiti ad crepidinem magni ac profundi putei, ubi vidi maximam copiam damnatorum, atque dæmonum; audivi planctus, tristissimos ejulatus, terribiles desperationes,

erantque formidabilia & indicibilia tormenta, quæ ibi sustinebantur. Fundum illius putei pertransibat rapax fluvius, vehens pestilentes aquas, à quo gravissime cruciabantur. Tam multa ibidem mala audivi ac vidi, & adeò fui penetrata, ut nisi fuissem à DEO confortata, ea visio mihi plurimum nocuisse. Duxit me postea Dominus ad videndum proorsus obiter Purgatorium, quod tam optimè agnovi, quia mihi alius fuerat ab Ejusdem Majestate ostensus. Inde transivi ad limbum pavulorum, qui obierunt absque gratia, ante usum rationis. Fuerunt multi, & commoverunt me ad commiserationem: vidi ipsis in loco obscuro, vehementer attonitos, & velut stupidulos, sine pena, aut gloria.

Hinc fui à Domino ducta ad plantiem campestrem, ubi confexi congregatos multos homines & dæmones. Campus erat figura mundi, omnes erant concatenati, sicuti dum damnati ad mittentes ducuntur compediti, uni catena fixi. Miserabiles illi homines trahebantur à dæmonibus, quasi raptati. Inter alia scelerâ, tot ibi erant fallaciz, mendacia, fraudes, confusiones, & prætiones, ut summopere dolerem, videndo tantam perversitatem. Tum Dominus mihi dixit: Vidēsne Anima, quæatur? vidēsne. Et hæc fuit in modo. Pervenimus deinde ad alium locum, ad quem descendebatur per latas, & procul ab invicem distantes gradus; per illos fui à DIVINA MAIESTATE jussa descendere. Mi Domine,